

excepte el coco, del qual podem salvar el sorbet i els seus combinats alcohòlics, de molt pudorós consum, segons vaig poder advertir. Ni tan sols trauen partit al peix –sonso en general–, si bé he d'admetre que els nadius el treballen de meravella a base de llenya, all i herbes.

I jo em pregunto: no sent pescador, ornitòleg o botànic, què collons fa aquesta gent –jo mateix– tan lluny de casa i tan prop d'enlloc? És comprensible que als novençans els importe un rave tot el que no siga la seua intimitat i que tinguem prou amb un paisatge per encen-

dre el seu embadaliment. És comprensible que les famílies riques i carregades de xicalla –sobretot sud-africanes– gasten aïf. les seues rúpies sense por que el vici faça estralls entre la seua prole. Es pot comprendre, en fi, als britànics, que són individus extravagants i foren els darrers colons d'aquests topants. Però se'm fa difícil entendre aquesta fugida gregària cap a la beatitud i el *dolce far niente* moderat per la llei seca i també per la castedat.

I això no obstant, allò era ple de catalans i espanyols en general. Senyal que l'economia no és tan catastròfica com

diagnostica el PP i ni tampoc és el desgavell o el pecat l'esquer que atrau el turisme nacional. Per a això ja tenim Benidorm. L'aventura seychelliana és una altra cosa. És una festa contemplativa amb dieta obligada. Per aquest motiu s'hi veuen tan pocs italians, aquests delirants viatgers que ho saturen tot. Els catalans, en canvi, tan pudibunds, tan austers, han trobat al cul del món l'espai ideal per reposar de les seues laborioses fatigues. Però la resta, absteniu-vos-en: d'un badall podeu trencar-vos les barres i deixar-vos tremolant el vostre compte corrent.

J. J. Pérez Benlloch

Fernando Lara Bosch, in memoriam

**Fabià Estapé recorda la figura i el treball del tristament traspassat
Fernando Lara Bosch.**

Són notícies que mai no arribes a fer-te reals. Poques hores després d'haver presenciat les corredisses de l'equip dels seus somnis –el Reial Club Esportiu Espanyol– el nostre home, delerós d'arribar a la seva segona residència a Puigcerdà, agafava un automòbil potent, darrer model. De sobte, causes que no s'esbrinaren mai duen el malastre: diuen que si el terra de l'autopista era massa moll, que si un revolt agafat a massa velocitat... Però els qui coneixien bé Fernando Lara Bosch, economista i home d'empresa, sabien sobradament que sabia mesurar els riscos.

Ens trobem, i ho sentim de veres pel matrimoni exemplar de José Manuel Lara i Maria Teresa Bosch, que ha perdut allò que més un hom estima: el fill en qui tenia dipositades totes les esperances: l'home que havia eixamplat l'Imperi Planeta, amb absorcions que feien del vell Imperi Lara-Bosch la multinacional de més pes en el món de les lletres hispàniques. Recordem el successiu creixement dels Premis Planeta. Recordin –facin el favor– la punta de llança que ha constituït una obra molt estimada de Fernando Lara: *Temas de Hoy*. Qui s'ha atrevit a dir que Planeta no jugava fort? Que no sabia

José Manuel Lara. L'editor havia trobat en el seu fill Fernando un bon continuador de l'empresa.

oferir a la cultura hispana i catalana els millors suports?

Ara resten les germanes i el meu vell amic i deixeble, José Manuel Lara

Bosch. Facin, com volem fer tots nosaltres, l'homenatge que es mereix aquest ésser irrepètible que fou Fernando Lara Bosch.

Fabià Estapé